

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **LEKROS EU, s.r.o.**, se sídlem Třebelovice 143, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. KUJI 81513/2015, ODSH 1379/2015 Hor, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 15/2016 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 15/2016 – 29 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č.j. KUJI 81513/2015, ODSH 1379/2015 Hor (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 3. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/11294/2015-13, kterým byl

žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla značky OPEL, neboť nezajistil, aby při použití tohoto vozidla dne 27. 4. 2015 na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráková, Fritzova, Zborovská v obci Jihlava – byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič tohoto vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, čímž se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) téhož předpisu, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč.

[3] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal průběh předmětného správního řízení. Podkladem rozhodování v dané věci byla dokumentace k přestupku ze dne 27. 4. 2015 pořízená automatizovaným systémem RedCon, kde je zdokumentován přestupek porušení příkazu zastavit vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích; provozovatelem tohoto vozidla je dle registru vozidel žalobce. Správní orgán se v projednávané věci snažil zjistit totožnost pachatele; na příslušnou výzvu však žalobce nereagoval. Osoba řidiče tedy nebyla v zákonné lhůtě provozovatelem sdělena, proto byla tato věc (jako přestupková) odložena. Dále citoval ustanovení § 125g silničního zákona, podle kterého je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Rovněž nebylo prokázáno, že by se žalobce mohl zprostit odpovědnosti za předmětný správní delikt. Žalovaný měl za to, že v předmětné věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jelikož nebyly splněny podmínky obsažené v ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Řízení se netýkalo přestupku, u kterého je ústní jednání podle zvláštní úpravy obligatorní. Žalovaný uzavřel, že byly splněny všechny podmínky pro uznání žalobce vinného ze spáchání předmětného správního deliktu.

[4] Žalobce v **žalobě** ze dne 9. 2. 2016 namítal, že správní orgán nezahájil předmětné řízení v souladu se zákonem, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Měl se jej totiž opakovaně dotazovat na totožnost řidiče. Mělo být rovněž zahájeno řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona, neboť z pohledu správního orgánu žalobce neznal totožnost řidiče vozidla. Správní orgán nezjistil totožnost řidiče jen kvůli své procesní pasivitě. Trval na stanovisku, že správní orgán měl nařídit v dané věci ústní jednání. Pokud by soud této argumentaci nepřisvědčil, žalobce měl být alespoň předvolán k přítomnosti při provádění dokazování mimo ústní jednání. A to zvláště když navrhoval výslech svědka, který byl pachatelem předmětného přestupku a který mohl sdělit správnímu orgánu nové skutečnosti, např. kterými by bylo doloženo, že se nemohl dopustit přestupku pro okolnosti vylučující protiprávnost. Ohradil se rovněž proti tvrzení prvostupňového správního orgánu, že provozovatel vozidla, který nesdělí správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, konkludentně dává najevo, že protiprávní jednání řidiče svého vozidla toleruje. Nesouhlasil rovněž s tím, že nebylo přihlédnuto k žádným polehčujícím okolnostem. Mělo tak být přihlédnuto ke způsobu spáchání skutku, míře zavinění, následkům předmětného jednání. V neposlední řadě žalobce dovozoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí nedostatečně popisuje místo spáchání přestupku, zvláště když není uvedeno, z jakého směru měl řidič vozidla přijet, přičemž v tomto ohledu tvrdil, že do prostoru předmětné křižovatky lze přijet i ze směru, ve kterém nejsou umístěny

pokračování

semaforů. Nebylo dále dostatečně prokázáno, že řidič vozidla nerespetoval signál s červeným světlem „Stůj“, neboť tento závěr je obsažen pouze v dokumentaci k přestupku, která má charakter úředního záznamu. Pokud správní orgány vycházely z videozáznamu, tak ten je podle žalobce nekvalitní a není z něj patrná poznávací značka projíždějícího vozidla.

[5] V **napadeném rozsudku** ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 15/2016 - 29, krajský soud uvedl, že správní orgán učinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť nelze po správním orgánu požadovat rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti pachatele přestupku, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě správního orgánu zjevně nevede k výsledku. V posuzované věci prvostupňový správní orgán dostal své povinnosti pokusit se zjistit totožnost řidiče – pachatele přestupku. Pokud žalobce na příslušnou výzvu správního orgánu nereagoval, neměl správní orgán žádné indicie o tom, kdo mohl přestupek spáchat, a musel proto zahájit předmětné správní řízení se žalobcem. Nebylo přitom jeho povinností ukládat žalobci pořádkové pokuty. Podle soudu rovněž nebylo povinností správního orgánu v předmětné věci provést ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu nemusí být takové ústní jednání automaticky nařízeno, zvláště když pochybení ve správním řízení mohou být v tomto směru nahrazeny tím, že ústní jednání proběhne u správního soudu. Správní orgány rovněž řádně provedly dokazování, a to mimo ústní jednání, o čemž byl žalobce včas vyrozuměn. Žalobce se tohoto úkonu mohl účastnit. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, když nebyl vyslechnut jím označený řidič, neboť nelze po správních orgánech požadovat, aby preventivně prověřovaly veškeré čistě teoretické možnosti, které mohly mít na spáchání správního deliktu vliv, aniž by jej k tomu vedla relevantní indicie. Nebylo tedy povinností správního orgánu preventivně zkoumat, zda řidič předmětného vozidla nejednal za okolností vylučujících protiprávnost jeho jednání, neboť žalobce nic takového v průběhu správního řízení netvrdil. Uvádí-li posléze, že by výslech řidiče hypotetickou možností tohoto typu mohl nastolit, nepoukazuje tím na žádnou konkrétní verzi událostí, která by rozporovala skutková zjištění správního orgánu. Žalobce ostatně svůj návrh na výslech údajného řidiče blížeji nevysvětlil, neboť pouze navrhoval provedení tohoto důkazního prostředku. Nic tedy nenaznačovalo, že by výslech této osoby byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Soud zdůraznil, že to byl žalobce, kdo svěřil tomuto řidiči vozidlo k užívání, tudíž je ve smluvním vztahu k této osobě; eventuální komplikace při dokazování jím nyní tvrzených skutečností týkajících se čistě přestupkového jednání řidiče musí jít k jeho tíži, neboť právě on nesdělením osoby řidiče přes výzvu správního orgánu zapříčinil, že nebude vedeno čistě přestupkové řízení. Soud rovněž považoval závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že nesdělením osoby řidiče dal žalobce konkludentně najevo, že toto protiprávní jednání toleruje, za korektní, neboť vyplývá z logiky věci, kdy nesdělením jeho totožnosti zabrání tomu, aby byl řidič potrestán. Jako nedůvodné shledal soud rovněž námitky směřující do úvah o výši sankce. Správní orgán přihlédl k tomu, že řízení o správním deliktu vede se žalobcem poprvé, nicméně musel přihlédnout k závažnosti případu. Protože se jedná o objektivní odpovědnost, je otázka zavinění irelevantní, stejně jako absence negativních důsledků jednání řidiče, neboť předmětný delikt je ohrožovací. Soud nezjistil, že by správní orgán opomenul zohlednit některé okolnosti, které mu ukládá zákon. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl rovněž dostatečně určitý a dostatečně popsal místo spáchání předmětného deliktu. V projednávané

věci bylo místo spáchání skutku vymezeno konkrétní křižovatkou tří ulic a skutečností, že vozidlo přijíždělo do křižovatky v místě, kde byl semafor, na němž svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Zároveň byl skutek vymezen zcela konkrétním časem. Z hlediska kvalifikace skutku není rozhodné, z jakého konkrétního směru vozidlo přijíždělo, neboť tomu zákon nepřisuzuje žádný význam. Za těchto okolností má soud za vyloučené, že by mohlo dojít k příp. záměně skutku. Pokud by bylo pravdou, že by řidič přijel do křižovatky v místě, kde semafor není, nic by nebránilo toto tvrdit a prokázat. Soud přitom měl za to, že na předmětnou křižovátku nelze přijet ze směru, kde semafor není, neboť to je s ohledem na úpravu silničního provozu zcela nemyslitelné. Skutečnost, že protiprávní jednání bylo spácháno vozidlem žalobce, vyplývá z provedených důkazů – videozáznamu ve spojení s fotografií vozidla.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**. V jejím doplnění uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukazoval na to, že správní orgány měly provést výslech svědka, řidiče předmětného vozidla, který mohl osvětlit průběh skutkového děje, jenž správní orgány podle stěžovatele nedostatečně zjistily, neboť vycházely z nečitelného videozáznamu a fotografie, která zachycuje vozidlo až po projetí křižovatky, tudíž není relevantní. Měl za to, že jeho důkazní návrh byl důvodný, zvláště když je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci. Správní orgán nemohl mít veškeré informace ohledně situace v daném místě, zejména ty informace vztahující se k okolnostem vylučujícím protiprávnost. Vytýkal správního orgánu, že tento důkazní návrh odmítl s rozporuplným odůvodněním, neboť na jednu stranu tvrdil, že takový výslech by byl irelevantní, na druhou stranu uvádí nadbytečnost. Stěžovatel rovněž nesouhlasil s výší uložené sankce, neboť měl za to, že správní orgán nezvažil všechny okolnosti, nadto se dopustil nesprávné úvahy. Správní orgán se totiž řídil úvahou, dle které provozovatel, který nesdělí správnímu orgánu totožnost řidiče, dává konkludentně najevo, že protiprávní jednání řidiče toleruje, přičemž z kontextu rozhodnutí je zřejmé, že tato úvaha byla vyhodnocena jako přítěžující. To je však v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Nadto nelze automaticky uzavřít, že neuvedení řidiče znamená toleranci protiprávního jednání, zvláště když se jedná o zavedený postup, neboť následně je po příslušném řidiči ze strany provozovatele vymáhána částka odpovídající uložené pokutě. Měl rovněž za to, že nebyly vzaty v úvahu všechny polehčující okolnosti. V projednávané věci přitom nebylo možné přihlédnout k závažnosti přestupku, neboť není zřejmé, co tím správní orgán myslel. Nikdo se tedy nesprávně nezabýval mírou zavinění (stěžovatel ke spáchání přestupku nijak nenaváděl), ani absencí negativních důsledků jednání řidiče. Správní orgán tak měl uložit pokutu při samé spodní hranici, tj. ve výši 2.500 Kč. Stěžovatel dále uvedl, že ve výroku správního rozhodnutí není přesně specifikováno ustanovení, podle kterého je ukládána pokuta. K tomu měl soud přihlédnout ex offio. V neposlední řadě stěžovatel namítal, že nebyl dostatečně prokázán skutkový stav. Spáchání přestupku je doloženo pouze videozáznamem, na kterém jsou viditelná dvě bílá vozidla, přičemž nejsou čitelné registrační značky. Přiložené fotografie ničeho neprokazují. Stěžovateli přitom není ničeho známo o tom, že by se mělo jednat o automatizovaný systém.

pokračování

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[10] K požadavku stěžovatele, aby byl vyslechnut jím v průběhu správního řízení nově označený údajný řidič předmětného vozidla, a to zejm. s ohledem na posouzení případných okolností vylučujících protiprávnost, musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, podle kterého „*Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovoří o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. V tomto smyslu je tak namíste vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).*“

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na výše uvedené nebylo povinností správních orgánů vyslechnout řidiče, kterého stěžovatel uvedl až v průběhu správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud se stěžovatel chtěl zprostit své odpovědnosti za předmětné protiprávní jednání tvrzením, že projetí předmětné křižovatky „na červenou“ bylo způsobeno okolnostmi, které u řidiče (přestupce) vylučují odpovědnost za předmětný přestupek, měl informace o tomto řidiči uvést po příslušné výzvě správního orgánu. Jestliže tak stěžovatel neučinil, přestupkové řízení proti řidiči předmětného vozidla bylo odloženo, nemohl se následně stěžovatel v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele v souladu s výše uvedeným dovolávat toho, že tu existuje řidič, u něhož je odpovědnost za předmětný přestupek vyloučena.

[12] Tento svědek nemusel být předvolán a vyslechnut ani kvůli tomu, že by předmětné jednání nebylo ze strany správních orgánů řádně zadokumentováno a prokázáno. Správní

orgány totiž předmětné protiprávní jednání mají zadokumentováno nejen fotografiemi z automatizovaného systému RedCon – monitorování průjezdu vozidel na červený signál na křižovatce ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v Jihlavě, ale i příslušným videozáznamem. Z tohoto videozáznamu (založeného ve spisu) je patrné, že poté, co začal svítit signál s červeným světlem „Stůj!“, do předmětné křižovatky vjelo bílé vozidlo, které v jízdě nadále pokračovalo a předmětnou křižovatkou projelo, přestože svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Stěžovateli je sice nutné přisvědčit, že na tomto videozáznamu není vidět registrační značka tohoto vozidla; ta je však vidět na další fotografii, kterou pořídil automatizovaný systém RedCon. Skutečnost, že tato fotografie byla pořízena jiným zařízením, než kterým byl vytvořen předmětný videozáznam, neboť fotografie zachycuje vozidlo zepředu, kdežto videozáznam byl pořízen zezadu, na prokázání znaků přestupku ničeho nemění. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že na videozáznamu jsou zachycena dvě bílá vozidla, z čehož dovozuje, že není zřejmé, které vozidlo projelo křižovatkou na signál s červeným světlem „Stůj!“, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato argumentace neodpovídá obsahu videozáznamu. Z něho je sice patrné, že k předmětné křižovatce po průjezdu jednoho bílého vozidla na signál s červeným světlem „Stůj!“ přijíždí další vozidlo bílé barvy, to však s ohledem na své proporce představuje zcela jiný vůz (patrně Škoda Octavia) než vozidlo provozované stěžovatelem (Opel Corsa). Je tak zřejmé, že na červenou projelo vozidlo stěžovatele, a tudíž není rozhodné, že na předmětném videozáznamu nejsou vidět registrační značky obou vozidel. Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že výslech svědka navržený stěžovatelem byl irelevantní, pokud jím měly být prokázány údajné okolnosti vylučující protiprávnost předmětného jednání, a nadbytečný, pokud jím mělo být prokazováno či ověřeno, zda stěžovatelem provozované vozidlo projelo křižovatkou na signál s červeným světlem „Stůj!“.

[13] Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by správní orgány při ukládání sankce překročily meze správního uvážení či jej zneužily. Pokud správní orgán prvního stupně pouze obecně konstatoval, že při rozhodování o výši pokuty musel přihlídnout k tomu, že provozovatel vozidla tím, že se rozhodl nevyužít možnosti uvést informace o řidiči vozidla v době spáchání přestupku, dává konkludentně najevo, že protiprávní jednání řidiče svého vozidla toleruje, ačkoli zde existuje veřejný zájem na potrestání přestupku v silničním provozu, detekovaném prostřednictvím automatizovaných technických prostředků, což vede k tomu, že provozovatel vozidla je spoluodpovědný za protiprávní jednání řidiče, jedná se o pouze o obecnou úvahu správního orgánu ohledně toho, že je nutné i za takové situace, kdy správní orgán netrestá řidiče vozidla za předmětný přestupek, dovodit odpovědnost provozovatele za správní delikt. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto úvahu za jakkoli excesivní či protiprávní. Pouze tím správní orgán reagoval na obecně známou praxi, kdy provozovatelé vozidla odmítali sdělit řidiče vozidla, který spáchal přestupek, čímž se snažili vyhnout odpovědnosti za protiprávní jednání, které v řadě případů nadto spáchali provozovatelé vozidla sami jako jeho řidiči, což vedlo zákonodárce k vytvoření skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21.

[14] Dotčený text nadto Nejvyšší správní soud nečte izolovaně, jak to činí stěžovatel, ale v kontextu dané pasáže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se obecně zabývá ukládáním sankce za předmětný správní delikt, přičemž správní orgán vychází

pokračování

z toho, že je nutné přihlédnout k tomu, jaký přestupek byl předmětným jednáním řidiče spáchán (resp. jaká výše pokuty za takovýto přestupek hrozí); touto částí odůvodnění správní orgán prvního stupně vlastními slovy de facto parafrázoval ustanovení § 125f odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu, podle kterého *„Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.“*

[15] V žádném případě tato úvaha nebyla správním orgánem prvního stupně použita tím způsobem, že se jedná o polehčující nebo přitěžující okolnost. Takový závěr nelze z příslušného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jakkoliv vyčíst. Naopak je to pouze stěžovatel, kdo až v kasační stížnosti dovozuje, že tento závěr o „toleranci protiprávního jednání provozovatelem“ byl vyhodnocen jako přitěžující okolnost.

[16] Správní orgány naopak řádně vyhodnotily závažnost předmětného jednání, které mělo znaky přestupku, když poukázaly na to, jak je takové jednání posuzováno při ukládání sankce. Otázka zavinění byla při posuzování předmětného správního deliktu irelevantní, neboť znakem předmětného správního deliktu nebylo zavinění. Rovněž nemohly správní orgány zohlednit absenci negativních účinků předmětného jednání, neboť předmětný správní delikt provozovatele vozidla se váže k přestupku, který podle své skutkové podstaty neváže naplnění svých znaků na nastoupení těchto účinků. Pokud by tyto negativní účinky nastoupily (např. v podobě způsobení dopravní nehody, poškození majetku, ublížení na zdraví), jednalo by se o zcela jinou skutkovou, a zejm. právní situaci, ve vztahu k níž by přicházely v úvahu zcela jiné sankce, a to dokonce trestněprávního charakteru. Jestliže znakem skutkové podstaty přestupku, k němuž byla vázána odpovědnost stěžovatele za správní delikt provozovatele vozidla, není vyvolání negativního účinku, ale pouze ohrožení právem chráněného zájmu, nelze samotnou skutečnost, že došlo pouze k ohrožení tohoto právem chráněného zájmu (zde nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“), považovat samo o sobě za polehčující okolnost, neboť se jedná o znak skutkové podstaty tohoto přestupku; v opačném případě by došlo v rozporu se zákonem ve prospěch pachatele k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[17] Jestliže správní orgán při ukládání sankce rovněž přihlédl nejen k represivní, ale i k preventivní funkci sankce, přičemž její výše nepřesáhla zákonem stanovené rozpětí, nelze správnímu orgánu ničeho vytknout, neboť ten využil svého správní uvážení, zohlednil příslušné okolnosti případu a dospěl ke jmenovitému závěru. Skutečnost, že tento závěr je pro stěžovatele nepříjemný a sankce citelná a že jiné situace jsou podle stěžovatele závažnější (např. pokud provozovatel porušování dopravních předpisů řidiči nařídí), neznamená, že postup správního orgánu byl nezákonný. Pokud stěžovatel v tomto směru dovozuje, že by mělo být přihlédnuto k tomu, že předmětné protiprávní jednání páchané řidičem vozidla může být provozovatelem vozidla z titulu zaměstnaneckého vztahu i nařízeno, je nutné k tomu uvést, že žádná taková okolnost nebyla v průběhu správního řízení zjištěna; za takové situace není možné po správních orgánech očekávat, že se k takové okolnosti budou vyjadřovat. Není totiž jejich úlohou, aby domýšlely jednotlivé okolnosti, které se vztahují k předmětnému protiprávnímu jednání. Stěžovatel měl možnost celou situaci řešit jinak, a to tím způsobem, že měl včas uvést, kdo jeho vozidlo v inkriminovanou dobu řídil. Pokud tak neučinil, nelze správním orgánům

vytýkat, že nepřihlédl k okolnostem, které v průběhu správního řízení nebyly zjištěny, či dokonce ani tvrzeny. S ohledem na výši uložené sankce v projednávané věci a zákonem stanovené rozpětí přitom správní orgány v případě, kdy by tyto další negativní okolnosti v průběhu správního řízení byly řádně zjištěny, mohly sankci zvýšit.

[18] Jestliže stěžovatel dovozuje, že došlo k porušení zákona tím, že prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou, pokud v jeho výroku nebylo specifikováno, podle kterého ustanovení zákona je stěžovateli ukládána konkrétní výše sankce, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tato argumentace je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již např. rozsudku ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, *„podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“*

[19] Nad rámec výše uvedeného o nepřípustnosti této argumentace Nejvyšší správní soud ve stručnosti musí uvést, že stěžovatelem citovaná judikatura se vztahuje na situace, kdy správní orgán nedostatečně citoval všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. V posuzované věci se takového pochybení správní orgány zjevně nedopustily, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí řádně specifikovaly ta ustanovení právních předpisů, která v dané věci popisovala skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Ohledně absence citace jednotlivých ustanovení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu ve výroku o vině rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, konstatoval, že *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*

[20] V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu